

Rathen potřetí

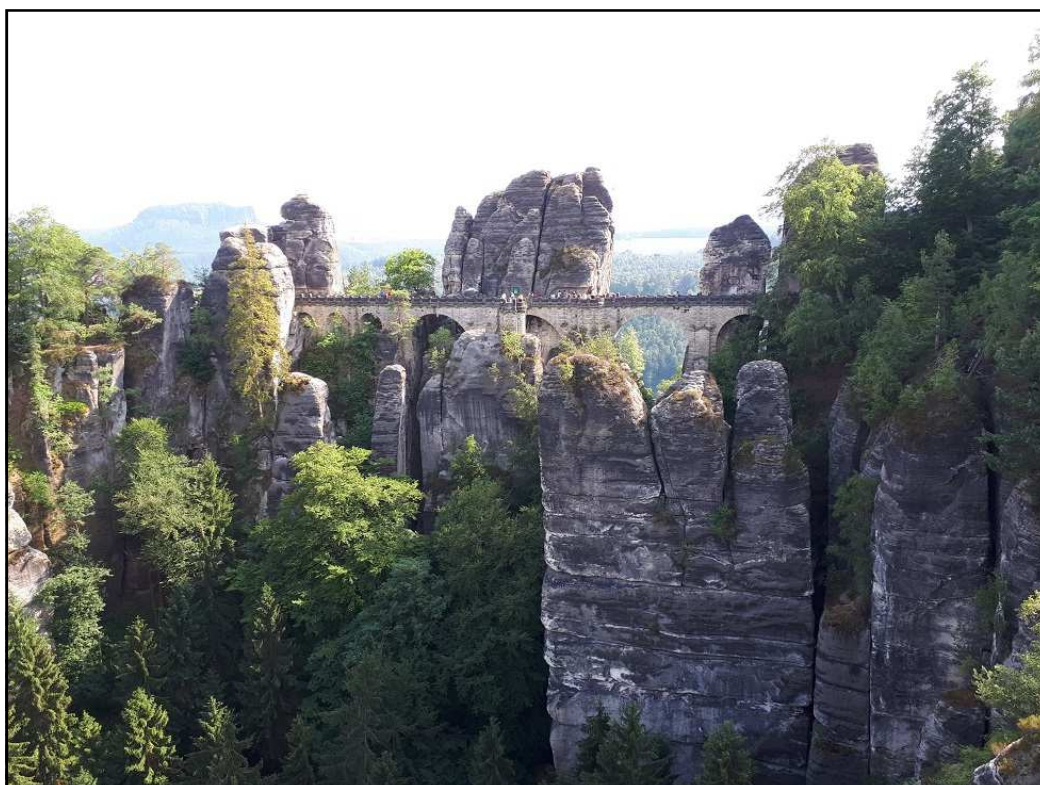
Broněk Bandas

Jak už je z nadpisu zřejmé, vrátili jsme se s Lubánem v roce 2018 do Rathenu ještě jednou. Škoda, že nevěřím na magickou trojku. Potřetí v Rathenu, všechny cesty obtížnosti III saské stupnice a třetí článek do Mantany. I když ten zatím poslední výlet by nám trojkovou řadu pokazil. Vyhlídnutými vrcholy totiž byly Türkenkopf, Kleiner Wehlturm a Höllenhund a ani na jeden z těch vrcholů jsme trojkou nevylezli.

Jako vždy v Rathenu jsme naše lezení zahájili pěším výletem od parkoviště pod skály. Na Türkenkopf jsme měli doporučenou hvězdičkovou Gerader weg VI, ale v cestě už byla lezecká dvojka a další čekala pod nástupem. Lubáno zapátral v průvodci a našel z hlubokého zářezu vedoucí čtyřku Im Harem, tak jsme do ní rychle vlezli a čekali, kdy už ten harém bude. Nebyl. Byla jen mohut-

ná lavice, kde byla jedna lezkyně z dvojky, která lezla Gerader Weg. A jedna lezkyně harém opravdu není. Na lavici se scházela většina cest, a tak jsme museli čekat, až dvojice lezců z cesty Gerader Weg překoná dlouhý, za hranu vedoucí traverz a vystoupí na vrchol. Traverz byl asi nejzajímavější částí cesty. Taková cesta do neznáma, kde vždycky v pravou chvíli byl velký chyt. Traverz vedl do

Rathen

Türkenkopf

výrazného kouta, kam už ale dolézala další dvojka lezců. Ve spěchu jsem koutem proběhl na vrchol a Lubána dobral nějakou variantou po hraně pilířku. Už po prvních dvou návštěvách Rathenu jsem možná zmínil přátelské chování saských lezců. Na vrcholu se nás v jednu chvíli sešlo šest, a přesto zde vládla pohodová nálada. Každá dvojka si automaticky prodloužila smyčkou založenou do kruhu štand, Sasíci se poptali odkud jsme, podali jsme si ruce s pozdravem Berg Heil a společně jsme slanili na jedné lanech. Jaký rozdíl proti vrcholům, které postihl turismus zvaný masový!

Posilnění svačinou jsme, jako vždy, klekali k jezeru Amselsee, abychom vzápětí

mohli začít stoupat k přírodnímu divadlu a věži Kleiner Wehlturm. Na tuhle věž, která se tyčí přímo u vchodu do divadla (naštěstí nehráli Winnetoua) nám doporučil Jířa cestu FKW Kante V s jedním kroužkem a nádhernou expozicí. Od Jíři si vždycky rádi necháme poradit. Jen jsme si trochu nevěděli rady s nástupem. Vpravo byla koutová spára, vlevo otevřený komín. Nakonec se Lubáno v průvodci dočetl, že obě nástupové varianty jsou možné a moudře rozhodl, že koutovou spárou nepůjdeme, protože je společným nástupem i na Mittlerer Wehlturm a co když si ho někdy budeme chtít vylézt? Tak jsem se ponořil do komína vlevo. To byla klasika! Lahůdkový komín (bez ironie) pro člověka, který se v komíně nebojí. Jištění bych ocenil trochu dřív, ale

Kleiner Wehlturm_FKW Kante

námi hledaná klasika tady dýchala z každého kroku. Dolezl jsem až k vodorovnému zářezu vedoucímu k hraně a kousek po něm šel, ale kruh, o které mluvil Jířa, jsem nikde neviděl a usoudil jsem, že jsem ještě moc nízko. Z místa, kde komín končil, se dalo dost obtížně nalézt do spáry a já v ní stoupal stále výš. Jenže spára se zužovala a zužovala a místo, kde by se dalo odlézt na hranu, jsem nemohl najít. Stoupal jsem, dokud to šlo a najednou už to nešlo a já byl v koncích. Zkoušel jsem se ve spáře točit, abych se k hraně aspoň podíval, ale už jsem byl na vypadnutí. Jediné řeše-

ní, které mě napadlo, bylo sestoupit zpátky k tomu vodorovnému zářezu a jít hledat kruh ještě víc za hranu. Couval jsem spárou a při každém kroku nechával na skále trochu morálu (morál = psychická síla propagovaná hlavně rytíři řádu Jedi) a trochu brutálu (brutál = fyzická síla jedince). Obtížné místo na začátku spáry jsem vyřešil skokem na polici a vodorovným zářezem traverzoval na hranu. Šel jsem pořád dál, expozice pod nohama už byla pořádná a kruh nikde. Na nádrži morálu už ukazovala ručička, že jedu na rezervu, když mě napadlo nehledat kruh v mé úrovni, ale nad ní. A co by jste řekli. Byl tam. Vysoko na oblé hraně. Výš, než bych s jednou nepřilíš dobrou smyčkou ve vodorovném zářezu čekal. Ale Jířa radil dobře. Stačilo udělat krok a ve zdánlivě oblé

hraně se otevřela spousta madýlek a hodin a z lezení se stal požitek. Pod nohama závrtná hloubka a před sebou další krásný vrchol. Přesně kvůli tomuhle jsme sem jeli. Nezbytný rituálek ořezání tužky, zápis do vrcholovky a posezení na vrcholu a už se chystáme k jedinému vrcholu, který nevybíral Lubáno, ale já sám.

Höllenhund. To slovo mně učarovalo. V oddíle jsem snad nepotkal písaře, který by o té věži nemluvil. Do údolní stěny jsem se samozřejmě neodvážil, ale v průvodci jsem si

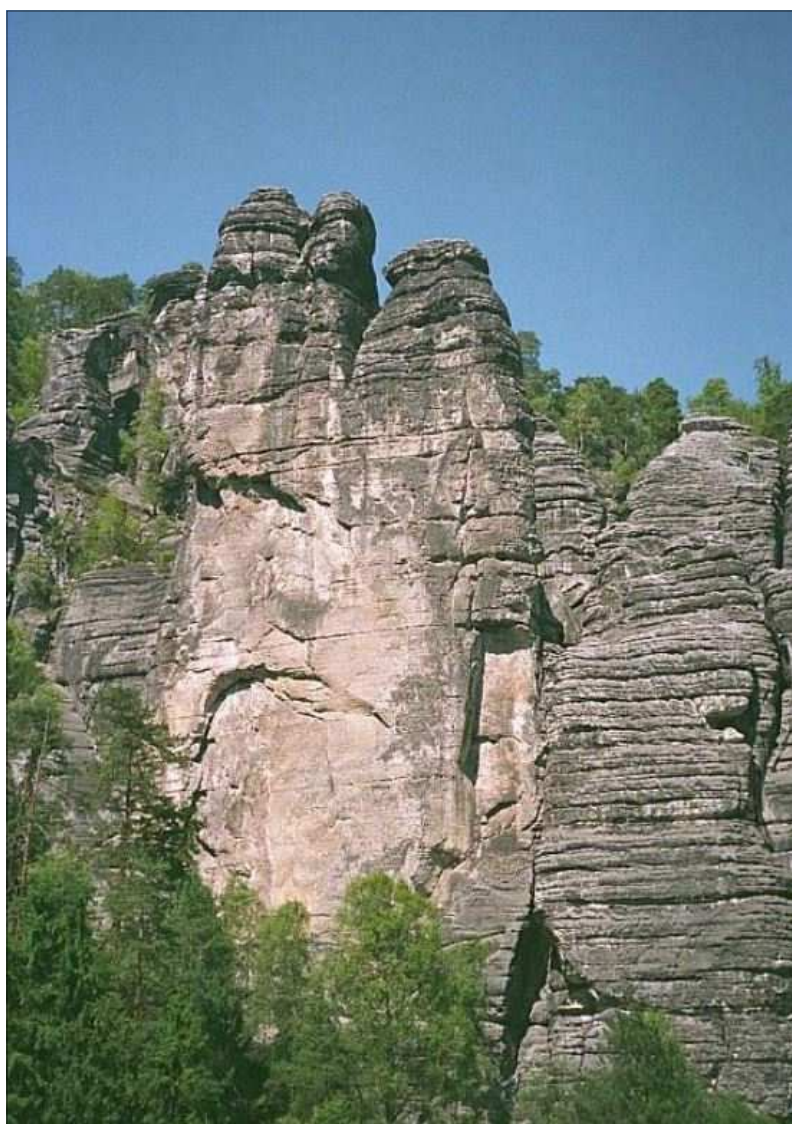
vybral z náhorky vedoucí Alter Weg, varianta Perryho Smithe V. Já vím. Už jsem párkrát psal, že mě cesty od pana Smithe vytrestaly, ale věřil jsem, že tahle bude jiná. Natěšený na legendární věž jsem se prodíral jakýmsi žlabem tak vehementně, až jsem uvolnil obrovský kámen sedící v pískovém loži. „Utíkej, utíkej!“, volal jsem na Lubána, ale pak se kámen naštěstí zastavil. Bylo to takové důrazné varování, abych ještě nepodléhal euforii z povedeného dne a zůstal nohama na zemi. Bloudili jsme pod rozlehlou stěnou a zkoušeli podle popisu najít nástup zvolené cesty. Tudy? Nebo tudy? Pak jsme našli spáru s kroužkem a podle nás jsme byli na správném místě. Nastoupil jsem do cesty, ale už po pár krocích se mi ta pětka nějak nezdála. Ale připisoval jsem to tomu, že autorem je Perry Smith a lezl dál. Ke kruhu jsem to měl ještě pořádně daleko, když jsem zjistil, že zásoby morálu i brutálu jsou nenávratně pryč a noha ve spáře začíná nezadržitelně vyšívát. Tutové jištění by ještě mohlo zabránit pocitu naprosto vyčerpání, který na mě doléhal, ale tak tutové jištění jsem neměl. Varo-

Höllenhund

val jsem Lubána před hrozcím skokem k nástupu a začal pracně slézat. Kritický nedostatek morálu a strach z pádu způsobil, že jsem slezl i místa, která jsem předtím sotva vylezl. Pytel. Pytel na Höllenhundovi! Smutně jsem sundával sedák a balil lano. Ale dlouho jsem smutek nadržel. Osm krásných věží stylem OS a jen jeden pytel. To docela jde. Lubáno se líp podíval do průvodce a zjistil, že jsem se pustil do spáry za VIIa. Budu holt

muset trochu potrénovat. Vždyť pytel je motivace pro příště. Tak to jsme v Rathenu naposled nebyli... .

Broněk

V rámci posledního slanění Horoklubu Chomutov, je vyhlášena

Soutěž o nejlepší kostým horolezce/kyně

z doby 1. republiky a blízkého období

hodnocena bude kreativita, nápaditost a celkový dojem.

Podmínkou soutěže je aktivní účast v kostýmu na sobotní akci Horoklubu Chomutov „Poslední slanění“ konaného v Orasíně a to od dopoledního začátku do večerního vyhlášení výsledků

Soustředění mládeže 2018

29. 8.—2. 9. 2018

Jířa Šťastný

Jelikož se vloni mládeži na soustředění v Tisé líbilo, naplánovali jsme ho letos s Radkou na stejné místo. Jen termín jsme posunuli až na poslední prázdninový víkend, aby se nám to nekrylo s Festákem v Ádru, kdyby se tam náhodou někdo chystal.

Odjezd necháváme opět ve středu odpoledne (29.8.2018) a jako základnu opět využíváme Atomovic chalupu. Po příjezdu se děcka hned vrhají na houpačku a užívají si

Mlha na Sněžníku

krásného počasí, které ale podle předpovědi nemá trvat dlouho. Tajně doufáme, že to rosníčkám nevyjde, ale máme připravené i záložní plány. Abychom počasí ukázali, že se ho nebojíme, odvážně uleháme venku pod širákem.

Bohužel, ráno okolo sedmé nás probouzí první kapky deště, a tak se stěhujeme do chalupy. Navíc se venku citelně ochladilo a docela vydatně mrholí. Přemýšlíme, kam vyrazit, ale protože je nás dohromady 14 a míst v autech máme jen 11, máme menší logistický problém. Nakonec беру tři nejmenší děcka do auta a jedu s nimi na dopoledne do Jump arény v Ústí n/L, kde děcka neskutečně řadí na všemožných druzích trampolín. Po obědě už neprší, a tak po návratu do Tisé přejíždíme na

Pavel při lezení

Eliška při slaňování

Sněžník ke Hřebenové boudě a jdeme se projít nahoru k rozhledně. Je mlha, zima, kdybych neznal skutečné datum, tak si myslím, že je začátek listopadu. Rozhledna není v mlze skoro vidět a o nějakých dalekých výhledech si můžeme nechat jenom zdát. Po silnici se vracíme zpátky na parkoviště, kde zjišťuji, že jsem někde cestou ztratil klíče od auta. Výborně, auto je náhradní vozidlo a jeho majitel je v Chorvatsku. S pár dobrovolníky vyrážíme ještě jednou stejnou trasou, jako jsme šli před tím a tajně doufám, že klíče budou někde

v místech, kde jsem si v kopci sundával bundu, v jejíž kapse jsem je měl. Místo kupodivu poznávám a klíče tam opravdu leží, to zas byla klika. Vracíme se na parkoviště a jdeme to zapít kofolou do hospody. Napiti a nasyceni přejíždíme zpět na chatu, kde už na nás čeká Bohouš a Atomovci. Jdeme do lesa pro dříví a do večera sedíme a kecáme u ohně. Spát jdeme raději do chalupy, protože je všude mokro.

Pátek má být podle předpovědi jediný hezký den a opravdu je od rána hezky. Jeli-kož v Tisé a okolí platí stále zákaz vstupu do lesa a navíc včera pršelo, volíme lezení v německém Bielatalu. Auta necháváme v Ostrově u Pekárny a jdeme pěšky do Německa. Jako cíl volíme Falkenwand, který je otočený na jih a není schovaný v lese, takže by tam měla být skála suchá. A je to opravdu tak, sluníčko krásně svítí, skály jsou suché a my můžeme konečně lézt. Já vyvádím dětem Neuer Talweg V, což je krásná, přes 40 m dlouhá cesta. Nejdřív dobírám na vrcholu, ale pak zjišťuji, že děckám to jde docela pomalu a navíc je slaňák na druhé straně věže, takže to předělávám, aby se děcka mohla jistit ze

Atomovic koupelna

Štěpán a Ondra na vrcholu

země na rybu. Radka jim vyvádí Alter Talweg za IV a další lana jim házíme do Juniweg VIIa a Westkante VIIa. Kdo zrovna neleze, tak trénuje slaňování na malém kamenu pod skálou. Než se všichni vystřídají ve všech cestách, dávám si na závěr ještě oblíbenou cestu Joint Venture VIIc, kterou jde za mnou už jen Radka, Terka a Anička, ostatní se vymlouvají na prolezené prsty. A tak balíme všechna lana a ostatní věci a vracíme se zpět k autům. Po přesunu na chalupu opět děláme oheň a je nám fajn. Večer jdeme zase spát pod širák, protože je krásně jasno, ale po půlnoci nás opět budí dešťové kapky, a tak nám nezbývá, než se zase přesunout na chalupu.

V sobotu už od rána prší, a tak přemýšlíme, co budeme dělat. Krátkou přestávku v dešti využíváme k návštěvě Refugia, ale co dál? Dáda chvíli hraje na kytaru, ale strávit celý den na chatě se nám přeci jen nechce. Nakonec vyhrává varianta Aquaparku v Děčíně.

Děcka řadí v bazénech a na tobogánech a o zábavu není nouze. Až na to, že Nikol zapomněla v šatní skříňce mobil, to nemělo chybu. Naštěstí se i ten nakonec našel, takže i tohle dobře dopadlo.

Jelikož počasí ani v neděli nebylo na lezení, jdeme se opět projít do Refugia a po obědě balíme věci, uklízíme chatu a vyrážíme zpátky k domovu, protože děckám zítra začíná škola, na což se všichni ohromně těší J.

Sice jsme toho letos moc nenašli, ale s takovou prima partou to byl i tak povedený prodloužený víkend a nezbývá doufat, než že příště bude lepší počasí.

Jířa

Soustředění se zúčastnili:

Nikola Beránková, Adam a Lukáš Vaněčkovi, Tereza Goschalová, Bára a Matěj Hlubůčkoví, Vojta Vykýdal, Pavel Košťák, Annička a Štěpán Langerovi, Štěpánka Kramarská, Ondra Štejnár, Fíla Šťastný, Eliška Gondeková, Jířa Šťastný, Radka Štejnárová a Bohouš Dvořák

Společné foto v Ostrově

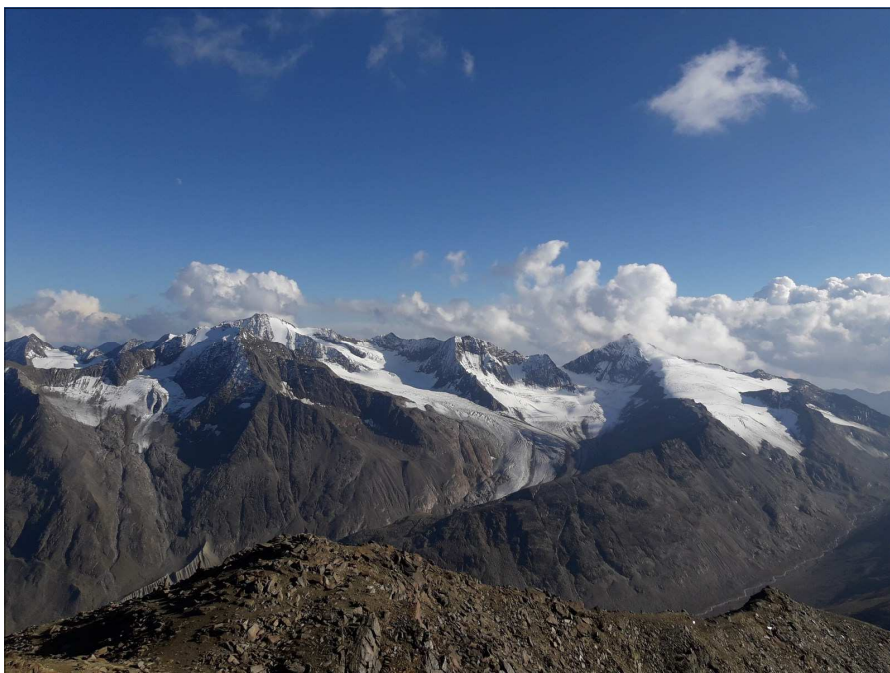

Ötztaler Alpen

17.–20. 9. 2018

Ota Pavlas

Po odpolední jízdě až do noci se v pondělí ráno probouzíme na parkovišti ve Ventu. Automat na Parkschein mi odečetl z karty 15éček a po snídani vyrážíme. Údolí Niedertal je dlouhé a my pozvolna stoupáme k Martin-Busch-Hütte (2501m). Kolem poledne jsme na chatě. Tu zjišťujeme, že nocleh je možný pouze na 2 dny. Ve středu večer mají beznadějně plno. Takže musíme upravit sestupový plán. Ale to je až za 3 dny. Ted' zabíráme postele v lágru, rychle přebalíme a vyrážíme kolem 13. hodiny na Kreuzspitze. Po ranních 600hm od parkoviště na chatu nás ted' čeká ještě necelá tisícovka na vrchol.

Pohled z Kreuzspitze

Kopec je to řádný. Od chaty cesta stoupá rovnou nahoru do svahu pěkně kolmo na husté vrstevnice. Ve výšce 2900m je pleso a plato. A pak zas do kopce. Za pár hodin jsem na vrcholu Kreuzspitze 3457hm. Odsud je nádherný kruhový rozhled na okolní Alpy. A hlavně na naše další plány. Cestou dolu jsme se zastavili pod plesem u Brizzihütte. Tak zní označení v mapě. V reálu je to jenom vyskládané obdélníkové závětrří za velkým kamenem pod plesem. Ideální na vařič, kafe, polévku. Pak následoval už jenom sestup na chatu a spacák.

Ráno vyrážíme směr Hintere Schwärze 3628hm. Protože se zdejší kopce beznadějně poroučí k zemi, stará cesta do údolí a k ledovci Marzellferner je uzavřená. Nad chatou nejdřív musíme nastoupat do 2800 a na druhé straně zas sestoupit do 2600 ke zbytku ledovce. Po suťovisku, co dřív byl ledovec Marzellferner, stoupáme vzhůru. Přicházíme k ledovci, přezbrojujeme a stoupáme

Bloudění v trhlinách

Similaun

dál. Po pravé straně jsou seráky, po levé trhlina. Tak se dostáváme až na horní plato a jsme v ..., přesně tam. Vršek ledovce je samá trhlina, tu mají metr, tu dva, tu pět a hluboké jsou až na dno. Po hodině bloudění mezi trhlinaми jsme se na vzdálenost posunuli tak o 200 metrů směrem ke kopci. Ještě chvíli hledáme cestu, a pak narážíme na pětimetrovou

Similaun

trhlinu, která se táhne od nevidím do nevidím a nikde žádný mostek. Ještě chvíli koukáme a otáčíme. To jsme zhruba ve výšce 3050m. Moderní doba nám dala GPS, takže podle uložené trasy v mapě dolu mezi trhlinami proklíčujeme poměrně rychle. Pod ledovcem vaříme polévku, kafe a už plánujeme, jak se sem v březnu vrátíme na skialpech.

Ve středu ráno se stěhujeme do Trockenraumu, protože večer už pro nás na chatě není místo. Pak zabalíme nejn nutnější a pokračujeme údolím až na konec k sedlu Niederjoch, Similaunhütte a dál na Similaun. Ledovec Niederjochferner je oproti včerejšímu jenom placka. Několik málo trhlín se dá krásně obejít. Večer tady nasněžilo, a tak přemýšlíme, že jsme měli vytáhnout lyže. Pak přecházíme na hřeben a po jedenácté jsme na vrcholu Similaunu 3606hm. Pár fotek a zas dolu. Na ledovci se nevracíme k Similaunhütte, ale jdeme rovnou dolu k hřebeni Marzellkamm. Tam vylézáme na poslední vrchol této akce Marzellkamspitze 3149hm. Následuje sestup suťoviskem a po hřebeni k chatě. Na Martin-Busch-Hütte pobereme zbylé věci a údolím se vrátíme do Ventu k autu. Cestou potkáváme všechny, co jdou na chatu a já se už moc nedivím, že tam pro nás na dnešek není postel. Večer jsme u auta a už za tmy odjíždíme domů.

Ota

Marzellkamm

Korsika na La Grace

Jířa Šťastný

La Grace u Porto Baratti

O lodi La Grace jsem již párkrát slyšel, ale když mi před dvěma roky na „Vánočním svařáku“ ve Strixu Sandy ukazoval fotky z jejich „dětské“ plavby, začal jsem vážně přemýšlet o tom, že bych se na ní rád podíval.

Jelikož Marušku tato myšlenka také zaujala, zjistili jsme si o lodi na internetu alespoň základní informace:

„La Grace je replika historické lodi z druhé poloviny 18. století, se kterou brázdíme vody moří a oceánů. Lod’ jsme začali stavět na konci roku 2008 v profesionální loděnici v Egyptě, na vodu byla slavnostně spuštěna 5. prosince 2010. Podle dostupných pramenů se La Grace jmenovala lod’ prvního skutečného českého námořníka Augustina Heřmana. Ten nejprve ve službách holandské Západoindické společnosti přeplul několikrát Atlantik. Po osamostatnění začal s La Grace přepadat španělské obchodní lodi. Naším cílem je vzkríšení české námořní historie, chceme lidem umožnit plavbu na historické lodi spojenou s výukou ná-

Děti a instruktoři

Lezení na brám

mořního řemesla a jeho hrdých tradic".

Když nám o rok později Sandy nabídl možnost účasti na další dětské plavbě, neváhali jsme ani chvíli a hned se i s Filípem přihlásili. Akce měla název PINAMŠLAGR, což byla zkratka pro Pirátskou námořní školu La Grace, a byla určena hlavně pro děti s tím, že rodiče s nimi jeli jako doprovod.

První setkání účastníků proběhlo na jaře v Terezíně, kde se nachází Muzeum La Grace. Od Franty Šefla jsme se tady dozvěděli spoustu zajímavých informací o lodi a její stavbě a seznámili se s ostatními účastníky zájezdu. Znali jsme sice jen Sandyho a Martina Buchala, což nám ale vůbec nevadilo. S Martinem a jeho kamarádem Richardem

Nácvik v ráhnoví

j jsme se později domluvili na společné dopravě do Itálie, kde bylo naplánováno nalodění.

V pátek 3.8. odpoledne tak nabíráme do mého transita nejprve Martina s jeho synem Lukášem, o kus dál pak Patrika také se synem Davidem a vyrážíme vstříc přes 1000 km dlouhé cestě do italského přístavu Porto Baratti, který se nachází kousek od Piombina. S několika zastávkami na občerstvení, prohození řidičů a s mírným zdržením v zácpě u Firenze přijíždíme do přístavu v sobotu asi v deset hodin ráno. Na neplaceném parkovišti zabíráme poslední volné místo a jelikož se máme nalodit až po obědě, jdeme odpočívat k moři. La Grace již kotví v zátoce, ale na palubu nás ještě nechtějí, protože musí uklidit po předchozí osádce. Postupně přijíždějí další Češi, ale jak později zjišťujeme, tak čekají na jinou loď, která za chvíli připlouvá a kotví

Exkluzivní večeře

Plachtíme

vedle La Grace. Je to také kopie staré plachetnice, jmenuje se M/S Bella a její plavby jsou zaměřené převážně na potápění.

Po obědě pro nás opravdu přijíždí z La Grace člun a my tak máme možnost se seznámit s prvním členem posádky lodi - strojníkem Honzou. Po-

stupně nakládáme batohy a tašky do člunu, pak nastupujeme i my a za chvíli již stojíme na palubě La Grace, která se nám pod nohama krásně pohupuje. Věci si ukládáme ke svým postelím, protože kajuta již na nás nezbyla, a tak budeme spát na společné noclehárně na přídi. Uprostřed dvojpalandy máme přední stěžeň, což mi přijde celkem vtipné. Člun se ještě několikrát otáčí a přiváží další členy osádky, jenom Sandy pořád nikde. Na to, že vyráželi z Čech už včera ráno a chtěli tu být první, mají celkem zpoždění. Nakonec přijíždí jako obvykle poslední až okolo šesté večer. Pak už můžeme konečně vytáhnout kotvu a vyplout směr Elba. První z nás má tu šanci rovnat řetěz kotvy v kotevně, což si později každý z nás vyzkouší ještě několikrát. V tom stísněném prostoru a vedru je to totiž celkem makačka. Další překvapení pro některé z nás nastává následně, kdy nás Sandy všechny rozděluje do tří skupin (wacht), které se budou pravidelně střídát ve službě v kuchyni, v „bocmanské“ službě uklízet loď a v navigační službě

pomáhat kapitánovi s kormidlováním a navigací. Zejména služba v kuchyni byla pro mnohé velmi silný zážitek, protože kuchyně se nachází v podpalubí, kde je v létě dost teplo, a když se vaří na velkém plynovém sporáku, tak je tam vedro jako v pekle. A umývat nádobí po 40-ti lidech není rozhodně žádná radost. Někteří lidé po této službě zhodnotili, že za cenu této plavby se o ně mohl starat personál luxusního hotelu kdesi na riviéře, ale pozdě bycha honit. Už jsme totiž byli na širém moři a mířili na Elbu. Mírné vlny daly slabším povahám pocítit lehkou mořskou nemoc, takže večere všem nechutnala tak, jak by si představovali. Děti byly rozděleny do tří týmů, které spolu vzájemně soutěžily v různých disciplínách, takže každý z nich se po složení příslušných zkoušek mohl vypracovat ze suchozemské krysy přes plavčíka, námořníka, bocmana až na kadeta. K tomu bylo potřeba se naučit znát např. názvy stěžňů a jednotlivých ráhen, názvy všech plachet, různé typy lodí, navigaci apod. Instruktóři je učili základy potápění, jachtingu a kdo chtěl, tak si mohl vylézt po lanoví do koše nebo až na brám. Prostě zatímco děti si maximálně užívaly, rodiče jim dělali kompletní servis.

Další den se trochu zvedl vítr, tak nás bocman zaučil v ovládání plachet (na této lodi jich je 10) a ovládají se pomocí 101 konopných lan, což se nedá během krátké instruktáže rozhodně zapamatovat. Ti nejodvážnější vy-

Výsadek na pevninu

Večerní romantika

leželi na ráhna a uvolnili (rozgasketovali) plachty, které ostatní pomoci lan stáhli a rozvinuli. Pak konečně přišel ten pocit, kdy si člověk připadá jako opravdový námořník. Vítr se opřel do plachet a loď se vydala rychlostí asi šest uzlů na plavbu podél Elby. Alespoň pro mě to bylo něco úžasného a byl jsem v tu chvíli hrozně rád, že jsem to mohl zažít. Po zakotvení bylo ale nutné plachty zase zpátky sbalit, což byla celkem dřina, protože viset ohnutý přes ráhno ve výšce 15 m nad mořem a houpající se lodí není opravdu pro každého, a když to člověk pořádně neumí, tak to trvá docela dlouho.

Třetí den přišlo klíčové rozhodnutí, zda přeplout z Elby na Korsiku nebo se plavit jen okolo Elby. Ale jelikož plán zněl jasně, opět jsme rozvinuli plachty a vyrazili směr Korsika. Ještě před vyplutím nás ale opustila jedna rodinka, která usoudila, že toto není ten pravý způsob dovolené, jaký si představovali.

Další dny už byly víceméně stejné. Zatímco jsme se plavili

podél severního pobřeží Korsiky, děti neustále soutěžily a my jim dělali servis. Když jsme zrovna nepluli, tak jsme se koupali v moři a občas jsme navštívili nějaký přístav na pobřeží. Na zpáteční cestě jsme navštívili ostrov Capraia, abychom se po další přeplavbě opět ocitli u přístavu Porto Ferraio na Elbě. Zde jsme dokoupili zásoby a večer proběhl na lodi krásný rozlučkový večírek, kterého se zúčastnil i strojník z vedle kotvící lodi M/S Bella.

V sobotu ráno byl budíček už za svítání a jelikož vstávám mezi prvními, mohu si za odměnu naposledy srovnat řetěz v kotevně. Pak již plujeme zpět do Itálie a dopoledne kotvíme v Porto Baratti, kde jsme se před týdnem nalodovali. Jelikož máme rozbitý motor na našem člunu, na pevninu nás převáží člun z lodi M/S Bella, která sem také připlula vyměnit osádku.

Pak už jen odnášíme všechny věci k autu, nakládáme je do kufru a vyrážíme vstříc ucpaným sobotním dálnicím. Nakonec byla cesta celkem v pohodě a ještě večer dorážíme v pořádku domů.

Jířa

Na pevnině v pirátském

Co, kdy, kde s kým a jak v září 2018

Pavel „Párek“ Suchopárek

- 1.—2. 9. Jířa s Radkou a Bohoušem si užívali převážně deštivé počasí se 13-ti mládežníky na lezeckém soustředění v Tisé.
- 1.9. Pája leze v Labáku na Březnové věži. Vylezena cesta Crosstalk Xa.
- 4.9. Kostka Ludvajz boulderuje v okolí Mezihoří.
- 5.9. Jířa Blagodaniče skočiče vyvětral na vysněných cestách. Zamířili Blížence, kde trénovali přeskoky, překroky a seskoky.
- 6.9.2018 Jířa s Radkou a Bohoušem si užívali převážně deštivé počasí se 13-ti mládežníky na lezeckém soustředění v Tisé.
- 7.9. Na Kočce Ludva se Slivkou působí.
8. – 9.9. Víkend v Labáku prožívá Pája. Lezení na Trůnu a Zarostlé věži. Na Zarostlou věž se povedlo vylézt cestu Planeta Opic za Xb.
- 8.9. Pěkně se sešla celá sešlost – Luděk Urban a Letoš, Verča, Květa, Svinčo, Přemda a Nebíčko na Kapucínkách.
Hřebenovku na severu Bořeně přelézají Ludvik Kostkatej se Slivkou.
- 9.9. Slunečné počasí si užívali při lezení na Kozelce Jířa a Radka s mládežníky.
10. – 11.9. V rámci rehabilitace se podařilo Blagodaničovi Rehabilitačovi s Easym vypadnout na písek. Spadnete do písku.....
10. – 13.9. Sólo přechod podél čáry z Kraslic až domu uskutečňuje Ludvik. Navštívené Holubí skály, sólo výstup na Krystofa, a skály u Kamenicky. Celkem přes 120km za 3 dny a hodinu.
14. – 15.9. Přespání pod Boření a lezení. Jih, Skautská, Přepadlý. Slivka, Ludvajz, Petra a Kuba, Pavel (návštěva z Liberce) celkem 300m nalezeno.
- 15.9. Rodinka Bohuňků leze na Labské paně s Alešem. Povedla se jim vylézt nádherná údolka – Panenská Jablíčka za Xa stylem RP. Pak ještě přidali cestu Zápis do knihy legend za Ixb.
- 16.9. Další krásně prosluněný den si opět užili Jířa a Radka s mládežníky, tentokrát na Polínku.
Jarda Bábovka si po dlouhé době našel k nám cestu. V prosluněném dni vyrazili s Blagodaničem na osvědčenou klasiku na Šemnii. Dali několik krasavic a dokonce si Jarda i vytáhl cestu.
- 17.9. V domnění, že si vyrazí Blagodanič Stopič na Edvarda, tak to valí po třináctce a vidí Alici, která potřebuje hodit do Litvínova. Mění plány a frčí objížd'kou do Oseka, kde si řeší boulderový problémy za roklí. Pak tam přijde mladej kluk, nějaký

Koník a přelézají cesty pospolu.

18. - 20.9. Kreuzspitze 3455m, Similaun 3606m, Marzellkammspitze 3149m. Tři dny - tři kopce v Ötztaler Alpen dávají Ota s Rost'ou.
- 22.9. Hančí s Lud'ou a Letošem svorně mrznou na Bořeni. Ludvajz s Vítkem na písku na Blížencích.
- 23.9. Ludvajz končí s lezením a začíná se seskoky. V Ústí v plaveckém bazénu trénuje skok z 10m, prozatím do vody.
- 25.9. Letos poprvé mrznou prsty. Pája a spol lezou na masív Soudce cestu Právo silnějšího za Ixb a zkouší i brutálně těžký Paragraf za Xb.
- 26.9. A zase ten Perštejn, ten má duši...Hančí.
- 28.9. 3 viaferaty na slánském vrchu solo soluje Ludva z Kostic.
28. - 29.9. Horolezecký festival + pár zoufalých pokusů Blagodaniče dostat se na Kokota s Easym.
28. - 30.9. Zpočátku deštivý, ale nakonec opět prosluněný prodloužený víkend strávili Jířa a Jana v Sasku s prima partou z Českého Těšína. V sobotu se k nim přidali i Broněk, Lubáno, Háša, Verča a Nebíčko a pěkně si všichni zalezli na Liliensteinu.
29. - 30.9. Měníme lokalitu a po turistice na Šumavě tráví Bohuňci víkend na vápně u Berounky. Lezou na Pupku a na Blážíň stěně. Nejtěžší cestu vylezli Ocel a Olovo 9-/9 stylem PP.
- S Petrem leze Hančí v okolí Gilotiny, Indiánky, Soudce a Atlantidy v Labáku.
- 29.9. Ludvajz opět s Vítkem na písku.
- 30.9. Easy vybojuje pěknou VIIa spolu s Blagodaničem, krásný den, mrazivá rána.
- ???? Svinařík family bojuje na skálách jednoho z nejhezčích kopců české kotliny - Ještědu.
- ???? Bouldry v Pstruží, mysl vzpruží! I Milana, Květule se má.

